

Srce in solza.

Vihar bolesti, sreče slaj
sree napaja in pretresa,
zataplja ga v obup sedaj
in nosi zopet ga v nebesa.

In kar na dnu srea besni,
in kar sree občuti sreče —
o vsem mi solza govori,
ki se v očesu ti leskeče . . .

Leon Poljak.

Misel in želja.

Mislim na pretekle čase,
mislim na sedanji čas . . .
Nisem mislil preveč nase,
malo drugim storil jaz ?

In želim si vseh kreposti,
podvojenih sil nazaj,
da bi nezmagljiv v mladosti
dómu služil vekomaj !

Simon Palček.

Gora in morje.

Iz samih pečin in belih skal
pne gora se v visočine,
poganja se vanjo morski val
in zopet bobni v globine . . .

O, gora — kakor naroda čast,
ki neporazno kraljuje,
in morje — kot firepenenja oblast,
ki vekomaj ne miruje ! . . .

Modest.

Rosa in cvetka.

Solnčni žarek k zemlji plava,
noč preplašena beži,
luč se z roso poigrava,
ki na cvetki tam drhti.

„Kar sem mogla, sem storila,“
rosa govori tožeč,
„cvetko sem lepo umila,
treba me sedaj ni več !“

Igor.